

bunū que ne mai remâne pe aquestū pământū, pe lîngă o consciință curată. »

Țicînd aceste cuvinte, ellū își aruncă căutăturele împregiurū, cu speranța quō va puté afla vre-o pesceră în stâncele de pe marginea riului, seū vre-unū arbore scorburosū; ânsē, din nefericire, nu vĕdū nicăirī queea que căută.

« Wilhelm, ȡisse ellū fiului seū, dupō quâte-va minute de cugetare, tu te urci cu multă îndemânare în arbori; ȡea securea, suie-te în aquestū arbore, și taie quātū mai multe ramuri. Vomū face cu dĕnsele unū cortū, unde vomū așterne ȡerbă uscată, pe quare să putem dormi fără a simți umiditatea pământului. Voi, Margarito și Anno, ȡisse ellū fiicelor salle, stringeți dinpregiurū ȡerbă și frunde uscate. În timpulă aquesta, voiū face și eū quâte-va gropi în pământū, unde să potū înfige ramurile que Wilhelm va da josū. »

De și erà stătuti de fatigă, ei se grăbirō a executa ordinele tatălui lorū; și fiind-quō nóptea se apropiā, doriā multū se termine lucrulū pinō a nu-i appuca întuniculū. Wilhelm încercā o mare anevoință de a tăia ramurile arborelui în quare se suisse; quōci lemnulū seū erà atātū de tare, inquāt se temeā să nu-și tocĕscă securea. Și în adevĕrū, ĕnsuși ei vĕdurō mai târȡiū quō aquest ar-